

ДЖИЙН УЛФ

ЗООПАРК ЗА ЛЮБИМЦИ

Превод от английски: Христо Поцаков, 2000

chitanka.info

През последните няколко години Джин Уулф е един от любимите автори на сериозните читатели на научна фантастика. При подборката на тази антология съставителят се е колебаел между три негови разказа, като в крайна сметка се е спрял на този публикуван в сборникът, озаглавен „Завръщането на динозаврите“. Сметнал е че този избор е най-подходящ, тъй като тези животни, измрели преди милиони години са достатъчно модни напоследък — филми, романи и телевизионни програми. Историите за тях са развлекателни и доставят удоволствие на читателя, който напоследък проявява недоволство от четенето на не дотам добри научнофантастични разкази. Според мнението на самият автор, всеки добър разказ съдържа собственото си изложение, свързано с интрига и действие, които влияят аргументирано, като се спазва литературният тон. Разказът избран в тази антология е именно такъв и се надяваме че ще достави огромно удоволствие на своите читатели.

* * *

Родерик погледна небето — беше синьо, но малко облачно. Въздухът бе горещ, пропит с мирис на прах.

— Елате насам, деца... — отправи покана обучаващият киборг, но тя не беше адресирана към него. — Тиранозавърът Рекс бе създаден от едно некомпетентно в социално отношение момче — продължи киборга, — което е използвало шест „направи същество“ комплекта... (в действителност бяха шестнайсет) и е взело с измама част от бащиния си материал за копиране. С такова количество от...

Това му беше отнело повече от две седмици ежедневна работа, с цената на две камионетки, които бе минал по сметката на майка си и разни други неща с неизвестно предназначение, с които бе разполагал дотогава. През последната седмица той беше пуснал Рекс на нощна разходка, за да види на какво ще попадне, после хората бързо бяха забелязали, че им липсва добитък. Да, вече го бяха забелязали.

Докато той настаняваше въздушния си велосипед пред обора, Рекс бе надникнал през един от прозорците и казал:

— Измъчих се цял ден да се крия.

А Родерик бе промърморил на себе си...

— Ще се повозим ли? — беше го задърпало за ръкава едно от малките момичета.

Въпреки ограничаващата го говорна бариера, Рекс бе отбелязал:

— Ти ще се повозиш, дете.

Тя още не е подготвена. Беше се напънал да намали ръмжащия тенор на гласа си с надеждата да не изглежда толкова заплашителен. В този момент Родерик включи „ей-сито“ на костюма си и леко потръпна.

Този ден би трябвало да бъде хладен. Дори студен, с лек бриз, с който да се сражава отгоре, докато кара въздушния си велосипед под върховете на дърветата и се движи по следите на земните превозни средства.

В обора също би трябвало да бъде студено — студено и прашно, а прашинките да танцуват под слънчевите лъчи, които проникваха между старите изкривени и сплескани алуминиеви панели.

Рекс отново бе изръмжал, дали защото беше станал по-голям от преди и гладката му кожа изглеждаше като стъклена, като лед, под който добре смазаните мускули помръдваха подобно на змии. Родерик бе паднал и Рекс го беше повдигнал, хващайки го под ръцете, които изглеждаха така тънки в сравнение с неговите — по-големи и по-силни от най-големите мъжки ръце, след това бе казал: „За това служат“ и го беше поставил на раменете си, докато краката му се опитваха да обхванат дебелата, пулсираща шия.

Родерик бе отворил големите врати отвътре и след като беше излязъл навън почти пълзейки, се бе изправил на крака.

Това не се дължеше на ръста му. С всеки изминат ден, той се оказваше все по-нависоко с въздушния си велосипед. Не беше и заради неговия бърз, полюшкващ се прогрес над върховете на дърветата, подредени в червено, златно и зелено, които сякаш следваха главата на Рекс, плуваща над тъмната морава покрита с опадали листа.

Това беше поради...

Той се отърси от мислите си, не можеше да намери адекватната дума. Силата ли? Всеки може да я купи от някой магазин за дребни стоки във вид на малък блестящ диск, способен да привежда в движение домашната му лодка повече от три години или да върти вечно бормашината му. Господството ли? Тази власт, която хората са

упражнявали върху кучетата си, докато собствените им овчи стада са били законни.

Кучетата имаха четири предни зъби и те бяха толкова малки, че дори не изглеждаха опасни. Всеки от тези в устата на Рекс бяха по-дълги от ръката му и той спокойно можеше да схруска аерокар.

Не. Не беше височината. Той често беше яздил над дърветата — тези, които го заобикаляха. Дори беше яздил над по-високи от тях, все още чуваше шумоленето на листата под него и звукът на невидим въздушен поток. Сигурно бе заради шума.

Не беше най-правилното предположение, но като че ли стоеше по-близо до истината от останалите. Можеше да бъде плющенето на дебелите клони и трясъкът на падналите дървета, да, най-вероятно — звукът от тяхното придвижване — трясъкът и разцепването на дърво. До известна степен беше шумът.

— Той е причинил голяма част от щетите — каза обучаващия киборг и придружаващата го особа от женски пол го потвърди с кимване на глава. — Много по-лошо, буквално е ужасил стотици хора...

Седнал на раменете на Рекс, Родерик можеше да говори почти в ушите му.

— Ръмжи! — нареди му момчето.

Ръмженето на тиранозавъра разтърси земята.

— Продължавай да ръмжиш! — И той го направи.

Червеникавите и бели говеда, които Рекс ядеше понякога, едва се придвижваха на късите си крака. Бяха твърде дебели, за да тичат по-бързо, едно дори беше настъпено. Хората също бягаха, когато той на шега бе прекатурил една барака и тракторът до нея. След това го беше бутнал и стъпкал дълбоко в близкото блато, после без да намали темпото бе прекосил брода на реката. На северния ѝ бряг имаше няколко постройките и хората там наистина побягнаха.

Те бяха избягали, всички, с изключение на един стар човек с гъсти мустаци, който се бе опулил в тях с изпъкналите си очи — или твърде стар, или твърде уплашен, за да избяга — помисли Родерик. Той беше погледнал надолу към него и махнал с ръка, после очите им се бяха срещнали и изведнъж, сякаш от върха на главата на стария човек изникна нещо, което се въртеше в нея — беше успял да прочете мислите му. Не се мъчете да отгатнете.

На мустакатият човек му се искаше да направи точно това, което момчето правеше в момента. Старият мъж никога не би бил в състояние да го извърши, но някой го правеше. Това дете с риза на точици се справяше отлично с действията си, така че изглежда той бе имал погрешна преценка за света през целия си живот, макар този стар свят да бе по-чудесен отколкото предполагаше. Но може би въпреки всичко имаше надежда. Някаква, в която тези неща щяха да продължават и то точно в понеделник, в Либъртибърг.

Преди възрастния човек да успее да си поеме дъх и да възкликне, Родерик го беше задминал, а по-нататък по пътя му се намираха дървета и царевични полета („ей-си“ костюмът му беше напълно изтръпнал). И след като премина през много царевични стебла, достигна до нещо като голяма фабрика. Рекс беше настъпил оградата ѝ и предизвикал множество електрически искри от къси съединения, след това аерокарът се бе устремил към тях.

Той би могъл да бъде червен и бърз и Родерик си го представи така ясно сякаш го бе видял вчера. Можеше да се гмурне във въздуха, опитвайки се да уцели главата на Рекс и след като го прегazi да каже: „Господи, това е велик голям динозавър! Опитва се да блъснеш велик, голям динозавър, ти, мижитурко!“. След това прегазвачът би могъл да издигне аерокара и да изчезне, а после да се опита да завърши започнатото.

Родерик го бе проследил с очи, след като Рекс го беше праснал и след това небето бе възвърнало чудесния си студеносин цвят и хирургически кръглите бели облачета, които се скитаха по него. Той никога не беше виждал по-добро небе и никога не би могъл, защото небесата не бяха в състояние да имат по-добър вид от този. След това забеляза каналния хеликоптер да прави кръгове над него, заснемайки физиономията му за тройно доказателство и направи гримаса.

Някакво друго дете с невероятно прави и руси коси вдигна ръка и попита:

— Убил ли е голяма част от хората?

Обучаващият киборг прекъсна собствената си лекция.

— Несъмнено не, тъй като в Северна Америка по време на горния креден период не е имало хора. Човешката еволюция не е била започнала...

— Този ли беше? — посочи Рекс невзрачното момиче.

Тиранозавърът разтърси глава.

— Не е този, от гледна точка на потомството — обясни киборгът — Разрушението е разпадане и той, и този, който го е направил са разрушавали. Той е разрушавал, а бих казал, че творецът му още повече. Рекс не би правил това в съществуването си, ако не беше създаден да нарушава социалните стандарти. Никаква друга чувствителност не би била способна да направи това, което извърши той. И все пак някоя би постигнала сътворяването на голям динозавър да премине в оцветяване...

— Аз съм с пурпурен цвят — прекъсна го Рекс. — Придобил съм това мнение, защото съм по-стар и вероятно имам притъпено зрение. Погледнете тук. — Той се сгъна и плясна с непропорционално малките си ръце. Прахът се отдели от кожата му, оставяйки тъмни следи и тя лъсна като избеляла череша.

— Ти не си пурпурен — смъмри го обучаващият киборг — и би трябвало да не приказваш какъв си.

— Бих определил този нюанс като бледоморав — поясни на жената помощник до него.

Киборгът се обърна към помощницата си и продължи:

— Мислиш ли, че те ще имат нещо против, ако започна отново? Боя се, че не съм на мястото си.

— Не трябва да прекъсваш — смъмри помощницата едно малко момиче. — През ранния терциер на горния еоцен, меритериите, прадедите на слона, са били големи колкото малки хипопотами.

— Хмм — измънка Рекс — Хъм-хъм.

— С какво го хранят? — размаха ръката си буйно малкото момче.

— Най-вече с „тофу“, това е добре за него — погледна Рекс обучаващия киборг, докато говореше и разбра, че тиранозавърът показва явно неудоволствие. — Той трябва да изяжда по един товарен аерокар дневно от него. А също и големи дози соев протеин и бобена извара.

— Бих предпочел да ям хипопотами — каза Рекс на малкото момче. Винаги го правех, когато качвах деца да ме яздят. Хо-хо!

— Той само се шегува — поясни киборга на децата, след това повдигна ръката на помощницата си и погледна часовника й. — Можех да ви разкажа повече, деца, но ще го правя докато продължаваме с разходката си, иначе ще закъснеем с разписанието.

Киборгът и помощницата му отвориха вратата на двора на Рекс и излязоха навън, придружени от малките момчета и момичета. Докато по-голямата част от децата бяха останали при тиранозавъра и струпали се около него милваха дебелията му и груба кожа над експерименталните му пръсти, те бяха отишли зад спалния хангар на Рекс и се бореха с твърде голямо седло от пентастирен, модел „отвратителна кошница“ и сгъваема стълба. Донесоха го, успяха да го окачат на раменете на тиранозавъра и да го затегнат въпреки добронамереното пречкане на четири деца.

Родерик се беше присъединил към тях повдигайки седлото, отпусвайки и затягайки коланите му с цел да не се смъкне на една страна.

— Благодаря ти — каза помощницата на киборга. — Виждала ли съм те тук и преди?

— Не, дойдох за първи път — поклати момчето глава.

— Добре, повечето така правят. Имам предвид повечето мъже, които разполагат със себе си, макар да е почти винаги само един.

— Той трябва да легне долу — каза обучаващия киборг, — за да сложим това на него. След това ако отново легне, децата няма да използват стълбата. А, Рекс отново е седнал.

— Аз съм толкова дебел — измърмори тиранозавърът. — Сигурно се дължи на доброто „тофу“, което ям.

Едно след друго, децата изкачиха стълбата. Помощничката на киборга стоеше отстрани, с цел да ги хване ако някое от тях се подхлъзне и падне, като същевременно предупреждаваше всяко от тях да се хваща за перилата ѝ, а после да затегне предпазния си колан на седалката, която е избрало. Тя и обучаващият киборг се качиха последни. След това киборгът резюмира лекцията ѝ, а Рекс се изправи на задните си крака с пышкане и бавно започна да обикаля зоопарка — нещо, което извършваше по дванайсет пъти на ден.

„Денят би трябвало да се счита за пропаднал — помисли Родерик. — Ярък и светъл пропаднал ден, много по-красив от всички преди него.“

Устойчивият ведър вятър беше духал право под слънчевите лъчи. Той носеше джинси, спортна шапка с емблема на „Белите чорапи от Претория“ и риза на точки. Когато вятърът не бе духал силно, беше поддържал въздушния си велосипед по-ниско, после се бе изкачил на

раменете на Рекс и бе потънал в очакване той да събори един от хамбарите, чийто врати бяха затворени...

— Хайде сега — рече обучаващият киборг, — има ли допълнителни въпроси?

Родерик навреме повдигна очи, за да забележи как ъгъла на бялото седло, модел „отвратителна кошница“ изчезва зад спалния хангар на Рекс.

— Да — повдигна ръка той. — Какво е станало с момчето?

— Правителството прие отговорността за неговото отглеждане и образование — обясни киборгът. — То е получило чувствителна подготовка и превъзпитание в областта на социалните стойности и се е превърнало в отговорен гражданин.

Когато обучаващият киборг, помощницата му и децата си отидоха, Рекс каза:

— Знаеш ли, винаги съм се чудил какво е станало с теб.

Родерик избърса изпотеното си чело и отвърна:

— Ти знаеш какъв съм бил през цялото време, нали?

— Сигурно.

Настъпи тишина. Някъде отдалече, сякаш от друго време или друг свят се чуваха развълнуваните разговори на децата, придружени от ръмжение на лъв.

— Нищо не ми се е случило — рече Родерик, защото трябваше да каже нещо. — Пораснах, това е всичко.

— Тези преобразователни машинки които наистина работят с теб. Това е, което чувам.

— Не, пораснах. Това е.

— Виждам. Мога ли да те попитам, защо продължаваш да ме гледаш като преди?

— Току-що се бях замислил.

— За какво?

— За нищо. — С железните си ръце, стоманени рамена и крака, думите разклатиха вратите на сърцето му и се принудиха да излязат от устата му: — Твоят вид все още управлява Земята.

— Така ли? — кимна Рекс.

Той се обърна, оставяйки пред погледа на момчето змейската си опашка и широкият си гребенен гръб, оцветени като ципа на грозде — сдъвкано и изплюто в праха.

— Така ли? — промънка той. — Ти също!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.